

Linnaast wälja minnes nähti nellikümmeend sugulased sedda saatmas, kes temaga ühes sure auo sisse ollid tõusnud. Kuninga arm olli Reinowadderi süddame wägga rõemfaks ja sabba laiale ajjanud. Pole te peal jättis ta sõbrad jumalaga, üksi koeo pole tõttades.

Subba usse läwrel tulli Ermelina wasto ja langes nuttes mehhe kaela; pärrast terretamist nõudis ta, kudda ireke lõksust olli peasnud? Reinowadder kostis: „Missi läks õlpsamalt forda, kui arwasin; ollen jälle kuniinga nõumeeste ulgas eifimene mees, üllem rigi wallitseja ja pealegi kuniinga pitseri sõrmus miño käes; mis ma teen, on tehtud. Kriimsilma ülle sain wõideldes wõitri, ei teina miño peale enam kaebama lähhe. Ta on awatud, piime, kohhi ja teotatud; tertwet meest teinast ei olle loota. Mis sest luggu? Ta seisab kõige suggulastega miño wallitsuse al, kaebajate suud on iggawest luffus.“

Raine ja lapsed rõemustasid Reinowadderi auu ülle, issekestis rätides: „Müüd sawad meile laddusad ellopäwad tullemä; iggamees peab meid auustama. Mõisa tabhame weel findlamaks lasta ehhitada, et kui koggemata kuniinga koeas armo tuul teifite pörab, meid ükski kätte ei sa.“

Reinowadder ellas peale sedda sure auo sees; teina waenlased äbbis ja willetsusjes.

Ennemuistene jut ja tõssi jookswad üllemal juttus kõrwisitko; kes sõeluda oskab, leiab siin ja seal mõne õppetuse irowa. Tarkus on kül kallim kui kuld, kaw-

walus üllem kui warro; siiski jääb õiglane lombe ja wagga süddame tunnistus inimese lomale kõige üllemaks warrafs. — Ellajate teggo näitab mõnda Ma-ilma kombet, mis algmiselt nõnda olnud ja eddespidi saab ollema. Lõppetame siis Reinowadderi ello, käiki ja teggude näitu!

Kirjotatud T u l i s p a s k, mõisas, Sürri-Jani suul, pääw pärrast lõunat, kello 8.